

Sygn. akt: II AKa 188/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Grzegorz Wątroba
Sędziowie	SA Marcin Ciepela SA Rafał Doros (spr.)
Protokolant	Agnieszka Bargiel

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Katowice – Południe w Katowicach Moniki Kowasz

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2021 r. sprawy

J. M., s. M. i M., ur. (...) w M.

oskarżonego o czyn z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i inne

na skutek apelacji prokuratora, pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 3 marca 2021 roku, sygn. akt V K 172/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w punkcie 1 podwyższa wymierzoną oskarżonemu J. M. karę pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat,

- uchyla punkt 2 i 4,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego J. M. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego obejmujące wydatki w wysokości 20 (dwadzieścia) złotych oraz opłatę za obie instancje w wysokości 300 (trzysta) złotych.

SSA Rafał Doros SSA Grzegorz Wątroba SSA Marcin Ciepela

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 188/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 3 marca 2021 r. , sygn. akt V K 172/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. **Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

1.5. **Ustalenie faktów**

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.6. Ocena dowodów				

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.1.</p>	<p>Zarzut obrońcy oskarżonego obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to:</p> <p>a) art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k. oraz 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez: - błędną ocenę materiału dowodowego i wyciągnięcie na jej podstawie błędnych i nielogicznych wniosków oraz rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, a wręcz stosowanie swoistych domniemań na jego niekorzyść, czego wynikiem są istotne błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w szczególności w zakresie istnienia po stronie oskarżonego zamiaru bezpośredniego ukierunkowanego na uzyskanie korzyści majątkowej i doprowadzenia Województwa (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem,</p> <p>- błędną ocenę materiału dowodowego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

i wyciągnięcie na jej podstawie błędnych

i nielogicznych wniosków prowadzących do przyjęcia, iż nie jest prawdą aby oskarżony środki z dotacji przeznaczył na adaptację obu żłobków, podczas gdy sąd jednocześnie ustalił, że żłobek w K. powstał i funkcjonuje od 2018 r., a żłobek w S. choć nie funkcjonuje, to jest przygotowany do podjęcia działalności żłobkowej, a nadto ze złożonych do akt sprawy dokumentów wynika, że oskarżony na rzecz utworzenia tych placówek przeznaczył środki pieniężne w wartości przewyższającej kwoty uzyskane z dotacji,

- przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, oparcie wyroku na wybiórczo wybranym materiale dowodowym, a w szczególności pominięcie zaktualizowanych zestawień poniesionych kosztów, przedłożonych wraz z pismem obrońcy z dnia 27 sierpnia 2020 r., z których wynika, że wydatki poniesione przez oskarżonego na placówkę w K. wynoszą 1.056.737,26 zł, a na placówkę w S. 643.071,34 zł.,

- odmowę nadania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie wskazania, że nie obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym powziętym z góry wprowadzenia w błąd pracowników (...) Urzędu Marszałkowskiego oraz tego, że doprowadza w ten sposób Województwo (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem;

b) art. 415 § 1 k.p.k. w zw. z art. 46 k.k. poprzez orzeczenie środka karnego w postaci obowiązku naprawienia

	<p>szkody wyrządzonej przestępstwem w wysokości 1.220.000,00 zł;</p> <p>c) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt. 2 k.p.k. poprzez brak rozważenia podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 2 k.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania. Przeprowadził szczegółowe postępowanie dowodowe i zebrany materiał dowodowy ocenił wnikliwie i logicznie, wskazując, którym dowodom dał wiarę, w którym jej odmówił i w jakim zakresie. Nie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k., ponieważ wszystkie zebrane dowody ocenił swobodnie z poszanowaniem zasad logiki i doświadczenia życiowego. Także uzasadnienie zaskarżonego wyroku wbrew wywodom apelacji było wystarczająco szczegółowe aby poznać wszystkie motywy, którymi kierował się Sąd I instancji.</p> <p>Należy podkreślić, że obrońca oskarżonego stawia jednocześnie zarzuty obrazy przepisów postępowania, błędu w ustaleniach faktycznych i obrazy przepisów prawa materialnego, które w przeważającej części sprowadzają się do kwestionowania ustaleń Sądu I instancji w zakresie przypisania oskarżonemu zamiaru bezpośredniego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Takie formułowanie zarzutów jest działaniem nieprawidłowym. Obrońca skoro kwestionuje ocenę dowodów i wynikające z niej</p>		

ustalenia faktyczne to nie powinien jednocześnie stawiać zarzutu obrazy prawa materialnego. Ten można stawiać bowiem wówczas gdy podnoszący taki zarzut nie ma zastrzeżeń do ustaleń faktycznych, a jedynie kwestionuje zastosowane przepisy prawa karnego materialnego.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w celu doprowadzenia Województwa (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. W sytuacji procesowej, w której oskarżony nie przyznał się do stawianego mu zarzutu i zaprzeczał działaniu z zamiarem popełnienia przestępstwa oszustwa, prawem i obowiązkiem sądu jest przy ustaleniu strony podmiotowej odwołać się do ustalonych okoliczności strony przedmiotowej. Na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego w szczególności w zakresie poszczególnych podejmowanych przez oskarżonego działań i zaniechań oraz ich chronologii można było w sposób niewątpliwi ustalić, że działał z zamiarem bezpośrednim zarówno osiągnięcia korzyści majątkowej jak i doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Słusznie Sąd I instancji odmówił w omawianym zakresie wiarygodności oskarżonemu J. M.. Prawidłowość rozumowania Sądu I instancji nie budzi wątpliwości w świetle dowodów z dokumentów, a to regulaminu konkursu o dofinansowanie przedmiotowych projektów dotyczących otwarcia żłobków w S. i w K., umów o dofinansowanie, wniosków o płatności i dokumentacji bankowej.

Przede wszystkim jednak w świetle nie budzących wątpliwości ustaleń faktycznych dotyczących posłużenia się przez oskarżonego w celu uzyskania środków finansowych w ramach obu projektów podrobionymi fakturami Vat, które dokumentowały nakłady na inwestycje, których oskarżony faktycznie nie poniósł, a także podrobioną dokumentacją bankową oraz podrobionymi załącznikami do faktur. Oskarżony przyznał okoliczność posłużenia się podrobionymi i nierzetelnymi dokumentami, ale fakt ten nie budził wątpliwości także w świetle dowodów z zeznań świadków T. K., I. W., K. B. oraz M. S.. Sąd Apelacyjny w całości podzielił ocenę zeznań wyżej wymienionych świadków dokonaną przez Sąd Okręgowy. Także protokoły oględzin lokali adaptowanych na żłobki w S. i K. nie pozostawiały wątpliwości, że zakres prac deklarowanych przez oskarżonego w ramach wniosków o wypłatę drugiej i trzeciej transzy dofinansowania nie odpowiadał rzeczywistości.

Nie budzi wątpliwości w świetle treści zawartych przez oskarżonego umów oraz w świetle regulaminu konkursu, że udokumentowanie poniesionych wydatków było warunkiem niezbędnym dla wypłacenia oskarżonemu drugiej i trzeciej transzy dofinansowania obu projektów. Przedłożenie dokumentów dotyczących faktycznie poniesionych wydatków dla realizacji projektów: nr (...) (Przyjazna i fachowa opieka w (...) w K. drogą do aktywizacji zawodowej rodziców i opiekunów dzieci do lat 3” oraz nr (...) (Żłobek (...) w S. drogą do aktywizacji zawodowej rodziców i opiekunów dzieci do lat 3) było warunkiem koniecznym do

wypłaty drugiej i trzeciej transzy dofinansowania. Oskarżony miał tego świadomość i działając w celu uzyskania dofinansowania dla spółki (...) Sp. z o.o. w ramach kolejnych transz dotacji, posłużył się podrobionymi oraz nierzetelnymi dokumentami.

Obrońca oskarżonego zarzucając wyrokowi obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. prowadził wyłącznie polemikę z oceną dowodów przedstawioną przez Sąd I instancji, nie wskazując, które to dowody miały być przez ten sąd ocenione w sposób dowolny i nielogiczny. Uważna lektura apelacji wskazuje, że obrońca w gruncie rzeczy nie kwestionuje dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów, a jedynie nie zgadza się z ustaleniami faktycznymi w zakresie w jakim dotyczyły znamion przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

W ocenie Sądu odwoławczego pozbawione logiki było stawianie przez obrońcę jednocześnie zarzutu obrazu art. 7 i art. 5 § 2 k.p.k. Skarżący kwestionował ocenę dowodów, a takiej sytuacji nie dotyczy art. 5 § 2 k.p.k., tylko art. 7 k.p.k. Jeżeli ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego lub innym dowodom, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów, wynikającej z treści art. 7 k.p.k. Skuteczne posłużenie się zarzutem obrazu art. 5 § 2

k.p.k. może przynieść oczekiwany przez skarżącego efekt jedynie wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający w sprawie sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaś zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów. O naruszeniu tego przepisu można więc mówić wówczas, gdy sąd, ustalając, że zachodzą niedające się usunąć wątpliwości, nie rozstrzygnie ich na korzyść skazanego, co w tej sprawie nie miało miejsca (porównaj postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2016 r. sygn. akt III KK 22/16, Prok.i Pr.- wkł. 2016/5/13). Nie może być więc mowy o naruszeniu przepisu art. 5 § 2 k.p.k. skoro Sąd I instancji dysponował wystarczającym materiałem dowodowym, który prawidłowo ocenił, dając tej ocenie wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd I instancji wskazał dlaczego jednym dowodom odmówił wiarygodności i dlaczego nie ocenił pozytywnie w znacznej części wyjaśnień oskarżonego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie ma racji skarżący twierdząc, że działanie oskarżonego z faktycznym zamiarem prowadzenia złobków w zadeklarowanych miejscach i obiektach wyklucza przypisanie mu działania z zamiarem bezpośrednim w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i doprowadzenia Województwa (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Oskarżony znał bowiem zasady dofinansowania ze środków publicznych projektów nr (...) i nr (...), wynikające z podpisanych w dniu 16 lutego 2017 r.

umów. Wiedział też, że gdyby na skutek jego działania doszło do nieprawidłowości, wydatkowania dofinansowania niezgodnie z zapisami umów lub wykorzystania dofinansowania niezgodnie z przewidzianymi procedurami będzie miał obowiązek zwrotu całości lub części uzyskanych środków.

Oskarżony miał też możliwość zmian w realizacji projektu pod warunkiem ich właściwego zgłoszenia, z czego nie skorzystał. Należy podkreślić, że integralnymi częściami ww. umów były wnioski o dofinansowanie wraz z harmonogramami składania wniosków o płatność. Składając wnioski o płatność oskarżony był zobowiązany udokumentować faktycznie poniesione wydatki (za wyjątkiem wniosku o płatność pierwszej transzy dofinansowania). Tymczasem oskarżony po otrzymaniu na realizację obu projektów pierwszej transzy w wysokości po 180.000,00 zł wydatkował środki niezgodnie z umowami. Aby jednak otrzymać kolejne transze posłużył się podrobionymi dokumentami i nierzetelnymi dokumentami, które miały istotne znaczenie dla uzyskania dotacji, wprowadzając pracowników (...) Urzędu Marszałkowskiego w błąd co do okoliczności istotnych z punktu widzenia uzyskania prawa do wypłacenia kolejnych środków w ramach dofinansowania. Należy stanowczo podkreślić, że wypłacenie drugiej i trzeciej transzy dotacji nastąpiło pomimo niezrealizowania przez oskarżonego warunków określonych w dokumentacji obu projektów i stało się tak wyłącznie poprzez wprowadzenie pracowników pokrzywdzonego w błąd. Wbrew twierdzeniom obrońcy dokonanie tych płatności było

niekorzystnym rozporządzeniem mieniem i to niezależnie od późniejszego, przynajmniej częściowego wykorzystania przekazanych środków zgodnie z przeznaczeniem. O niekorzystnym rozporządzeniu mieniem świadczy, że nastąpiło wbrew określonym w umowach z dnia 16 lutego 2017 r. i w załącznikach do ww. umów warunkom. Prawdłowo ustalił Sąd I instancji, że doszło do niekorzystnego rozporządzenia środkami publicznymi, pochodzącymi z budżetu Unii Europejskiej. Działanie oskarżonego było oczywiście ukierunkowane w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci środków wypłaconych w ramach drugiej i trzeciej transzy, pomimo, że wykonany przez niego zakres prac i poniesione dotychczas wydatki nie dawały podstawy do dalszego finansowania żłobków w S. i w K. ze środków publicznych.

Należy podkreślić, że pochod przypisanego oskarżonemu przestępstwa zakończył się 4 kwietnia 2018 r. i Sąd I instancji prawidłowo ustalił w świetle rzeczywiście poniesionych i tych prawidłowo udokumentowanych przez oskarżonego wydatków, że nie wszystkie środki zostały wykorzystane zgodnie z warunkami określonymi w podpisanych przez oskarżonego dokumentach.

Wbrew twierdzeniom obrońcy dla popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu przestępstwa nie ma znaczenia sposób w jaki oskarżony wykorzystał otrzymane środki publiczne w ramach drugiej i trzeciej transzy, to jest jaką część tych środków przeznaczył na żłobki w S. i w K., skoro oskarżony dopuścił się przestępstwa w okresie do 4 kwietnia 2018

r. a więc do czasu otrzymania przelewów w kwocie po 400.000,00 zł w ramach trzeciej transzy dla obu projektów. Oskarżony, któremu ostatecznie wypowiedziano umowy był zobowiązany do zwrotu uzyskanych dotacji w całości.

Nie ma też racji obrońca zarzucając wyrokowi obrazę art. 415 § 1 k.p.k. w zw. z art. 46 § 1 k.k. poprzez orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w wysokości 1.220.000,00 zł na rzecz Województwa (...).

Sąd Apelacyjny w całości podzielił wywody Sądu I instancji, który wyraził w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku pogląd, zgodnie z którym okoliczność, że roszczenie, którego przestępstwo dotyczy jest przedmiotem postępowania egzekucyjnego w administracji nie wyklucza możliwości orzeczenia na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązku naprawienia szkody. Klauzula antykumulacyjna z art. 415 § 1 k.p.k. nie dotyczy bowiem decyzji organów administracji publicznej. Sąd apelacyjny odwołuje się w całości do przywołanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku orzeczeń Sądu Najwyższego, z którymi się w pełni zgadza i nie ma potrzeby powtarzania ich treści.

Całkowicie chybiony okazał się także zarzut obrońcy naruszenia art. 410 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt. 2 k.p.k., a to z przyczyn dla których Sąd Apelacyjny podwyższył orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności, co zostało przedstawione szerzej w dalszej części formularza.

Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez eliminację z opisu czynu kwalifikacji prawnej z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary przy zastosowaniu art. 60 § 2 k.k. oraz o uchylenie obowiązku naprawienia szkody.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek był niezasadny z powodów, dla których Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów obrońcy.		
3.2.	<p>Zarzut obrońcy oskarżonego błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść polegający na błędnym przyjęciu, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w chwili ubiegania się o środki z dotacji oskarżony chciał jej wykorzystać tylko częściowo na cele związane z projektem, a w czasie ich wydatkowania oskarżony miał zamiar wykorzystać je w większości w innym celu, a wykorzystanie środków zgodnie z projektami nie było jego priorytetem, a oskarżony dopuszczał realizację projektów na innych zasadach niż wynikające z umów o dofinansowanie, - pieniądze pozyskiwane z transz oskarżony w zasadniczej części wykorzystał niezgodnie z ich przeznaczeniem, - przyczyną zaniechania przez oskarżonego złożenia kolejnych wniosków o wypłatę kolejnych 	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

transz dofinansowania nie była dobra wola oskarżonego, ale fakt ujawnienia procedury posługiwania się w rozliczeniach nierzetelnymi dokumentami,

- oskarżony poniósł koszty na budowę i uruchomienie placówki w K. w wysokości 884.441,31 zł, w na budowę i uruchomienie placówki w S. 616.018,30 zł.

Zarzut obrońcy oskarżonego obrazu przepisów postępowania, a to:

- art. 286 § 1 k.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie, które skutkowało skazaniem oskarżonego pomimo braku znamion przestępstwa, podczas gdy zebrany materiał dowodowy nie pozwalał na przyjęcie, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim wprowadzenia pracowników (...) Urzędu Marszałkowskiego w błąd w celu uzyskania korzyści majątkowej i doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem,

- art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 9 § 1 k.k. poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, wynikające z błędnego przyjęcia, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim w celu uzyskania korzyści majątkowej i doprowadzenia (...) Urzędu Marszałkowskiego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem,

- art. 286 § 1 k.k. poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że fakt działania w celu pozyskania środków finansowych z dotacji wypełnia znamię działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podczas gdy działanie w celu uzyskania którejkolwiek z form

	<p>wsparcia finansowego wskazanych w art. 297 § 1 k.k. nie może być utożsamiane automatycznie z działaniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,</p> <p>- art. 286 § 1 k.k. poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że realizacja umów od dofinansowanie na innych zasadach niż określone w umowach, to jest wydatkowanie środków finansowych z opóźnieniem oraz w inny sposób niż określony w umowach świadczy o niewykonaniu tych umów niezgodnie z ich celem i istotą, a w rezultacie świadczy o doprowadzeniu Województwa (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie należy wskazać, że zarzut został sformułowany w sposób nieprawidłowy, ponieważ obrońca w istocie kwestionuje ustalenia faktyczne, które stanowiły podstawę dla przyjętej przez Sąd I instancji kwalifikacji prawnej czynu.</p> <p>W świetle ugruntowanej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego oraz poglądów przedstawicieli doktryny nie budzi wątpliwości, że naruszenie prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu lub niezastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na nie budzących wątpliwości, a więc trafnych ustaleniach faktycznych. Nie można mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem, jak wywodzi autor apelacji błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę lub naruszenia</p>		

przepisów procesowych (por. Kodeks postępowania karnego. Tom IV. Komentarz do art. 438, pod redakcją prof. dr hab. Ryszarda Stefańskiego i sędziego Sądu Najwyższego w stanie spoczynku Stanisława Zabłockiego oraz dr nauk prawnych Mai Klubińskiej).

W podniesionym zarzucie obrazy przepisów prawa materialnego obrońca twierdzi odmiennie niż przyjął to Sąd I instancji, że zachowanie oskarżonego nie wyczerpało znamion z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., ale kwestionuje jednocześnie ustalenia faktyczne.

Sąd I instancji nie dopuścił się czyniąc ustalenia faktyczne błędu. Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź z niepełności postępowania dowodowego bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może on więc być wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów, wynikających z art. 7 k.p.k. Sąd I instancji nie dopuścił się, o czym była już wyżej mowa, przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, a zaskarżony wyrok pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Jego wydanie zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy i jednocześnie sąd I instancji rozważył istotne okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego J. M.. Obrońca nie zdołał wykazać Sądowi I instancji uchybień przy ocenie dowodów, polegających na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu zasad

logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Nie przedstawił argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć zasadność stanowiska wyrażonego w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Mając na uwadze ustalenia faktyczne Sądu I instancji nie budzi wątpliwości prawidłowość zastosowanej do czynu oskarżonego kwalifikacji prawnej.

Nietrafny jest zarzut obrońcy dotyczący kwestionowania ustaleń Sądu I instancji w zakresie w jakim sąd przyjął po stronie oskarżonego działanie z zamiarem bezpośrednim popełnienia przestępstwa oszustwa. Nie zauważył skarżący, że Sąd I instancji zmienił opis czynu, eliminując działania oskarżonego podejmowane przed 11 czerwca 2017 r. Sąd I instancji wskazał prawidłowo, że zamiar bezpośredni popełnienia przestępstwa można w sposób nie budzący wątpliwości przypisać oskarżonemu od czasu wystąpienia z wnioskiem o wypłatę drugiej transzy dotacji do obu projektów. Wówczas oskarżony składając za pośrednictwem partnera projektów nr (...) i (...) wnioski o płatność w kwotach po 210.000,00 zł, posłużył się w celu doprowadzenia do wypłaty dotacji podrobionymi i nierzetelnymi dokumentami oraz przedstawił nieprawdziwy obraz stanu ich dotychczasowej realizacji. Z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonego za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. nie jest istotne w jakim celu oskarżony miał zamiar wykorzystać wyłudzone środki publiczne, a jedynie fakt, że doprowadził do ich

pozyskania poprzez wprowadzenie pracowników pokrzywdzonego w błąd co do wykonanych prac i co do prawdziwości przedstawionych na tę okoliczność dokumentów, a w konsekwencji doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 1.220.000,00 zł.

Niekorzystne rozporządzeniem mieniem należy rozumieć jako wydatkowanie środków publicznych niezgodnie z ustalonymi warunkami i zasadami. Zostały one bowiem udostępnione oskarżonemu pomimo, że faktycznie nie spełnił niezbędnych dla ich uzyskania wymogów, które znał i akceptował, podpisując stosowne umowy z dnia 16 lutego 2017 r. Oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w wysokości wnioskowanych dotacji, o których wiedział, że poprzez niespełnienie warunków, wynikających z umów spółka (...) Sp. z o.o. nie miała do nich prawa. Otrzymane dotacje stanowiły korzyść majątkową spółki zarządzanej przez oskarżonego i to niezależnie od późniejszego sposobu ich wykorzystania.

Wbrew zarzutom apelacji należy podkreślić, że warunkiem uzyskania dotacji było przestrzeganie rygorystycznych zasad ich wydatkowania, co było naturalne z uwagi na skalę finansowania żłobków ze środków publicznych przy niewielkim procentowo zaangażowaniu środków własnych przez beneficjenta. Oskarżony zgodził się na przedstawione warunki i był zobowiązany ich przestrzegać. Z punktu widzenia jego odpowiedzialności za przypisane mu przestępstwo nie ma znaczenia czy oskarżony w okresie późniejszym, a więc po popełnieniu

<p>przestępstwa doprowadził do otwarcia żłobka w K. i przygotował do otwarcia żłobek w S..</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez eliminację z opisu czynu kwalifikacji prawnej z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary przy zastosowaniu art. 60 § 2 k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek był niezasadny z powodów wyżej opisanych, dla których Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zarzutów obrońcy.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Zarzut obrońcy oskarżonego rażącej niewspółmierności orzeczonej kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wniosek okazał się całkowicie bezzasadny, a wręcz przeciwnie Sąd odwoławczy uznał za zasadny, idący w kierunku przeciwnym wniosek Prokuratora. Szczegółowe powody, dla których Sąd odwoławczy uznał orzeczoną karę pozbawienia wolności za rażąco niewspółmiernie łagodną i stwierdził brak podstaw dla zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary</p>		

pozbawienia wolności zostały wskazane w rubryce 3.4 formularza uzasadnienia.		
Wniosek		
Wniosek o wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary przy zastosowaniu art. 60 § 2 k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek niezasadny z powodów opisanych w rubryce 3.4 formularza uzasadnienia.		
3.4.	Zarzut Prokuratury rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary w minimalnych ustawowym wymiarze. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w części dotyczącej wymierzonej kary, polegający na przyjęcie, że kara 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata jest wystarczająca z punktu widzenia osiągnięcia wobec sprawcy celów kary i zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zawarte w art. 438 pkt 4 k.p.k. określenie „niewspółmierność” oznacza „brak proporcji”, czy „odpowiedniości”. Chodzi o ocenę		

zachowania przez sąd pierwszej instancji proporcji pomiędzy wymiarem kary, a okolicznościami, które miały wpływ na to rozstrzygnięcie. Innymi słowy, rażąca niewspółmierność kary występuje wówczas, gdy sąd pierwszej instancji w jaskrawy sposób nie skoreluje wymierzonej kary ze stopniem winy, społecznej szkodliwości czynu oraz z celami kary.

Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności, a więc w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Tak wymierzona kara w ocenie Sądu odwoławczego jest karą rażąco niewspółmiernie łagodną, szczególnie w kontekście społecznej szkodliwości czynu i stopnia winy oskarżonego.

Zdaniem Sądu odwoławczego stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i stopień jego winy sprzeciwiały się orzeczeniu kary pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Sąd I instancji nie zważył prawidłowo wszystkich elementów jakie wpływały na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Przed wszystkim należało mieć na uwadze sposób i okoliczności jego popełnienia. Oskarżony J. M. posłużył się bowiem podrobionymi i stwierdzającymi nieprawdę dokumentami w celu otrzymania wypłaty pieniędzy pochodzących ze środków unijnych, a pozostających w dyspozycji (...) Urzędu Marszałkowskiego w ramach dwóch projektów, których celem była aktywizacja zawodowa rodziców i opiekunów dzieci do lat trzech, poprzez zapewnienie dzieciom

opieki w żłobkach. Oskarżony działał w sposób zaplanowany. Kwota wyludzonych środków pieniężnych była bardzo wysoka. Należy też podkreślić, że projekty: nr (...) (Przyjazna i fachowa opieka w (...) w K. drogą do aktywizacji zawodowej rodziców i opiekunów dzieci do lat 3" oraz nr (...) (Żłobek (...) w S. drogą do aktywizacji zawodowej rodziców i opiekunów dzieci do lat 3) przewidywały bardzo korzystne zasady dofinansowania ze środków publicznych, przy stosunkowo małym wkładzie własnym podmiotów, które do nich przystąpiły. Oczywistym jest, że warunkiem wypłaty dotacji, za wyjątkiem bezwarunkowo wypłaconej pierwszej transzy, było rzetelne udokumentowanie poniesionych wydatków.

Oskarżony, który korzystał już wcześniej z dofinansowania ze środków publicznych w związku z już prowadzonym żłobkiem miał pełną świadomość wymogów związanych z realizacją projektów. Pomimo to postanowił wyludzić środki publiczne.

Stopień społecznej szkodliwości czynu podnosi także fakt, że oskarżony wyczerpał znamiona zarówno z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. jak i z art. 297 § 1 k.k. Sąd I instancji zastosował kumulatywną kwalifikację prawną z art. 11 § 2 k.k. Oskarżony działał czynem ciągłym z art. 12 § 1 k.k. w brzmieniu przed 24 czerwca 2020 r.

Dla oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu niewielkie znaczenia ma okoliczność, że oskarżony ostatecznie otworzył żłobek w K. i starał się o otwarcie żłobka w S., a to z uwagi, że fakty te miały miejsce

już po zrealizowaniu znamion przestępstwa i po uzyskaniu wyłudzonych środków, które nie zostały zwrócone.

Także stopień winy oskarżonego był wysoki, skoro miał już wcześniejsze doświadczenie związane z realizacją projektu współfinansowanego ze środków publicznych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego należało mieć także na względzie dotychczasową karalność oskarżonego za przestępstwa skarbowe i z ustawy o rachunkowości, która obrazuje jak oskarżony podchodzi do wymogów przestrzegania prawa, w szczególności w aspekcie prowadzenia działalności gospodarczej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego już w świetle powyższych argumentów należało przyznać rację Prokuratorowi, który podnosił rażącą niewspółmierną łagodność orzeczonej wobec oskarżonego kary 1 roku pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie było jednak potrzeby podwyższenia kary w tak istotnym stopniu, jak we wniosku Prokuratora.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego mając na uwadze okoliczność, że jeden ze złobków został przez oskarżonego, choć ze znacznym opóźnieniem uruchomiony, wymierzenie mu kary 2 lat pozbawienia wolności jest wystarczające dla realizacji jej celów. Tak orzeczone kary jest odpowiednia z uwagi na realizację funkcji prewencyjnej i wychowawczej. Spełnia także istotne w rozpoznawanej sprawie cele ogólnoprewencyjne.

Spoleczne oddziaływanie kary w przypadku popełniającego przestępstwo w związku wyłudzeniem środków publicznych nabiera szczególnego znaczenia.

Każdy kto korzysta ze środków publicznych musi mieć świadomość ich prawidłowego, a więc rzetelnego i zgodnego ściśle z ustalonymi warunkami ich wydatkowania. Wydatkowanie środków publicznych powinno być dokładnie i w sposób nie budzący najmniejszych wątpliwości rozliczone. Społeczeństwo powinno mieć jasny przekaz, że działania przeciwne, wyczerpujące znamiona przestępstwa spotykają się odpowiednią reakcją wymiaru sprawiedliwości.

Wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności spowodowało konieczność uchylenia punktów 2 i 4 zaskarżonego wyroku. W aktualnie obowiązującym stanie prawnym, który dotyczy także czasu popełnienia przestępstwa nie ma możliwości warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności orzeczonej w rozmiarze powyżej jednego roku.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary 6 lat pozbawienia wolności oraz uchylenie punktów 2 i 4 wyroku związanych z probacją.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Wniosek był zasadny tylko częściowo w zakresie w jakim Sąd Apelacyjny podwyższył orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności do lat 2 i uchylił punkty 2 i 4 zaskarżonego wyroku dotyczące orzeczonego środka probacyjnego - warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.</p>		
<p>3.5.</p>	<p>Zarzut pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego obraży przepisów prawa materialnego, a to art. 46 § 1 k.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku oskarżyciela posiłkowego o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w całości, a to w wysokości 1.580.000,00 zł.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd nie podzielił zarzutu apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.</p> <p>Na wstępie należy podkreślić, że zarzut dotyczył jedynie do obraży przepisów prawa materialnego, a to art. 46 § 1 k.k., w zakresie w jakim zdaniem skarżącego Sąd I instancji nie orzekł wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w kwocie żądanej przez pokrzywdzonego.</p> <p>Nie budzi wątpliwości, że w ramach dwóch programów operacyjnych Województwa (...), które były przedmiotem niniejszego postępowania oskarżony otrzymał łącznie 1.580.000,00 złotych. Sąd I instancji ustalił, że pierwsze transze wynikające z obu podpisanych przez oskarżonego umów o dofinansowanie</p>		

zostały wypłacone w wysokości po 180.000,00 zł bezwarunkowo. Tak ustalił Sąd I instancji i z tego powodu zmienił względem zarzutu opis przypisanego oskarżonemu przestępstwa, modyfikując zarówno jego czasokres jak i wysokość wyrządzonej szkody.

Sąd I instancji miał na uwadze dowody z dokumentów, a w szczególności treść umów zawartych z oskarżonym. Wypłata pierwszej transzy nie była warunkowa. Mając na uwadze całokształt zebranych w sprawie dowodów, w tym także zeznania świadków – pracowników pokrzywdzonego Sąd I instancji doszedł do słusznego wniosku, że zamiar bezpośredni popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w brzmieniu przed 24 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. można oskarżonemu przypisać w odniesieniu do drugiej i trzeciej transzy dofinansowania.

W tak ustalonym stanie faktycznym, mając na uwadze opis czynu z zaskarżonego wyroku Sąd I instancji nie mógł orzec obowiązku naprawienia szkody w zakresie obejmującym także wypłatę w ramach pierwszej transzy dofinansowania łącznie kwoty 360.000,00 złotych. Jest to bowiem kwota nie wynikająca bezpośrednio z przypisanego oskarżonemu przestępstwa.

W świetle ustalonego stanu faktycznego Sąd I instancji wbrew zarzutowi apelacji oskarżyciela posiłkowego nie dopuścił się obrazy przepisu prawa materialnego, a to art. 46 § 1 k.k. Dlatego zarzut okazał się całkowicie bezzasadny. Należy podkreślić,

że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego kwestionując wysokość orzeczonego obowiązku naprawienia szkody powinien był postawić wyrokowi zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, czego jednak nie uczynił.	
Wniosek	
Wniosek o zmianę wyroku poprzez podwyższenie orzeczonego środka kompensacyjnego do kwoty 1.580.000,00 zł.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wniosek okazał się niezasadny z powodu nieuwzględnienia zarzutu pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy

Punkt 1 zaskarżonego wyroku w części dotyczącej opisu czynu i kwalifikacji prawnej oraz punkt 3, 5 i 6.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Z uwagi na nieuwzględnienie zarzutów obrońcy i oskarżyciela posiłkowego.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Orzeczenie o karze z punktu 1 zaskarżonego wyroku poprzez podwyższenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności do 2 lat. Uchylenie punktów 2 i 4 wyroku dotyczących środka probacyjnego - warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.	
Zwiążle o powodach zmiany	
Z powodów opisanych w rubryce 3.5 formularza.	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
5.3.1.1.1.	----- # art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia	

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia	

5.3.1.3.1.	Konieczność postępowania	umorzenia # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

5.3.1.4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Punkt III	Sąd Apelacyjny obciążył oskarżonego kosztami sądowymi postępowania odwoławczego, a to wydatkami w wysokości 20 złotych oraz opłatą za obie instancje w wysokości 300 złotych.

7. PODPIS

SSA Rafał Doros SSA Grzegorz Wątroba SSA Marcin Ciepiela

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 3 marca 2021 r. sygn. akt VK 172/19 w całości		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokuratura Rejonowa Katowice - Południe w Katowicach		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkt 1 wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. zaskarżenia	Granice	
-----------------------------	----------------	--

Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkt 3 wyroku.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana